

ГОСПОЖАТА СЪ ЧАДЪРА

Свърши се последниятъ учебенъ часъ. Звънецътъ удари. Децата си заизлизаха отъ училището въ гъсти редици и се пръснаха по всички посоки изъ града.

Група момиченца тръгнаха изъ главната улица. Насреща имъ се зададе възрастна, но стройна госпожа. Макаръ че бѣ престанало да вали преди повече отъ четвъртъ часъ, и не грѣеше слънце, тя продължаваше да се движи съ разтворенъ чадъръ.

Милка първа я забеляза и извика: — Вижте вижте — нито дъждъ вали, нито слънце грѣе, а онака каква се е помъдрила съ разтворенъ чадъръ!

Момичетата насочиха очи къмъ госпожата съ чадъра и громко се изсмѣха.

— Трѣбва да ѝ го е подарилъ нѣкой, и не може да му се нарадва, — каза Кина.

— Сигурно не е забелязала, че дъждътъ отдавна е престаналъ, — подхвърли Руска.

— Не, не! Тя изъ къщи трѣбва да ходи съ чадъръ, — обади се нѣкое отъ момичетата, и всички избухнаха отново въ смѣхъ.

А госпожата ги приближаваше вече и ги гледаше, какъ се бутатъ, споглеждатъ и смѣятъ. Тя се спрѣ и вперѣ погледъ къмъ тѣхъ. Ученичкитѣ се стреснаха и замълчаха. Госпожата ги изгледа приветливо съ добритѣ си очи и заговори тихо:

— Ще ми кажатъ ли малкитѣ госпожици, на що ми се присмиваха тъй много?

Ученичкитѣ наведоха очи засрамено.